

ἔχει, πολὺ τὸ φοβοῦμαι, ἀποδείξεις, δι' ὧν νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸν θάνατόν μου ἢ διηνεκῆ φυλάκισιν. »

« Δὲν δυνάμεθα νὰ ζήσωμεν ἀσφαλεῖς εἰς ἀπομεμακρυσμένην τινὰ γωνίαν, ὅπου νὰ διαβιώσωμεν ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀγάπῃ;—καὶ ὅθεν νὰ κατακεραυνοβολῆς τὸν κόσμον διὰ τῶν κεραυνῶν σου ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου φόβου ἀνακαλύψεως; Ἰερώνυμε, ἔχω πύργον παρὰ τὴν Αὐξέρρην, ὅπου οὐδεὶς δύναται νὰ φαντασθῆ τὴν παρουσίαν σου. Ἐλθὲ—ἐλθὲ μεθ' ἡμῶν—μετημφισμένου. »

« Ναί, προσφιλεστάτη μου, θὰ σὲ ἀκολουθήσω. »

« Ἀλλὰ μὴ εἶπῃς τὴν ἐλαχίστην λέξιν περὶ τῆς ἀμοιβαίας ἡμῶν συμπαθείας εἰς τὸν ἀδελφόν μου, ἢ τῷ ἐμπιστευθῆς τὸ μυστικὸν ὅτι εἶσαι ὁ Δίσκ. »

Τὸ πτηνὸν ἐνέπεσεν εἰς τὴν παγίδα. Περὶ τοῦ ἀληθοῦς χαρακτῆρος τῶν μαγευσάντων αὐτῶν οὐδὲ τὴν ἀμυδροτάτην ὑπόψιν, ὡς εὐνόητον, εἶχεν ὁ Ἰερώνυμος. Πῶς ἠδύνατο νὰ τοὺς ὑποπτευθῆ αὐτός; Δὲν ἦσαν φίλοι μετὰ τοῦ ἄνθρου τῆς ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας; Διηυθετήθησαν τὰ τῆς ἀναχωρήσεώς των, καὶ ἡ κόμισσα ἔγραψεν ἰδιαιτέρως πρὸς τὸν Φουκὲ τὰ ἑξῆς:—

« Τὸ προσεχὲς Σάββατον, περὶ τὴν ἐνάτην τῆς ἑσπέρας φθάνω εἰς Παρισίους μετὰ τοῦ συγγραφέως τοῦ « Δίσκ ». Ἐτοιμασθητὶ πρὸς ὑποδοχὴν ἡμῶν ἡ Λουίζα, ἡ Ραχὴλ καὶ οἱ λοιποὶ νὰ ἦνε ἀπόντες τῆς οἰκίας. Εἶσαι ὁ θεῖός μου, Μαρκῆσιος Μπωβίλ, ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ὁποίου ἀδύνατον νὰ συζητηθῶ τὸν λατρευτὴν μου, εἰς ὃν εἶμαι ὑπεσχνημένη! Τὰ ἐνδύματα καὶ τὸν μετεμφισμὸν διὰ τοιοῦτον πρόσωπον ἀφίνω ὅπως εἰς σέ. »

« ΜΑΡΙΑ ΣΑΙΝ ΣΥΡ. »

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Πρὶν ἢ ἡ κόμισσα ἀφήσει τὴν Ἀγγλίαν ἐπεσκέφθη ἅπαξ ἔτι